

community

The New Apostolic Church around the world

03/2024/LV

Apmeklēt dievkalpojumus

Ievadraksts

Kāpēc mēs apmeklējam
dievkalpojumus

Dievkalpojums

Ikvienam ir brīvība ieiet

Baznīcas mācība

Patiesai ticībai ir nākotne

New Apostolic Church
International

Kāpēc mēs apmeklējam dievkalpojumus

Attēls: Starptautiskā Jaunapustuliskā baznīca

Katru reizi, kad pulcējamies dievkalpojumā, mēs paužam savu vēlmi un apņēmību būt kopā ar Kristu.

Mēs visi nedēļas laikā piedzīvojam dažādas lietas. Bet svētdienā mēs pulcējamies dievkalpojumā, lai atzītos: “Es gribu būt kopā ar Jēzu.”

Un mēs to sakām sev, mēs sakām kaimiņam, mēs sakām velnam. Mēs arī liecinām un atzīstam savu gribu piederēt Kristum un veidot savu dzīvi saskaņā ar Viņa piemēru. Nedēļas laikā var notikt daudzas lietas, un velns vēlas tās izmantot, lai attālinātu mūs no Dieva. Bet tad mēs sanākam kopā, lai dievkalpojumā skaidri parādītu: “Nē, mēs vienmēr meklējam tuvību. Jūs varat darīt visu, ko vēlaties. Jūs mūs nešķirsiet. Mēs vēlamies būt kopā ar Kristu un kopā ieiet Dieva valstībā.”

Un katru reizi, kad Dievs redz šo vēlmi un apņēmību, ka mēs tiecamies pēc šī tuvuma, ka mēs vēlamies būt kopā ar Kristu, Viņš mums piešķir īpašu svētību; Viņš dāvā mums savu mieru un spēku.

Ar sirsnīgiem sveicieniem, jūsu

Žans Luka Šneiders

Ikvienam ir brīvība ieiet

Attēls: Rietumokeānijas Jaunapustuliskā baznīca

Jāņa 10, 9

“Es esmu durvis; ja kāds ienāks caur mani, viņš tiks izglābts, un ies iekšā un ārā un atradīs ganības.”

Dārgie brāļi un māsas, mēs esam patiesi pateicīgi mūsu debesu Tēvam par to, ka Viņš ļāva mums šorīt šeit satikties. Es priecājos piedzīvot šo dievkalpojumu kopā ar jums. Es vēlos izmantot šo iespēju, lai paustu dziļu cieņu un pateicību par jūsu lojalitāti un darbu. Par darbu, ko jūs pastāvīgi darāt savai glābšanai un savai kalpošanai Baznīcā. Godīgi sakot, jūs darāt lielu darbu kā mācekļi, kā tā Kunga kalpi, un es esmu pilnīgi pārliecināts, ka tas Kungs pabeigs darbu, ko jūs darāt savas glābšanas un Baznīcas labā. Jēzus pabeigs darbu, ko Viņš ir iesācis tevī un draudzē.

Mūsu Bībeles teksts ir fragments no labi zināmas Svēto Rakstu vietas. Jēzus iepazīstina ar sevi kā labo ganu. Bet Viņš arī saka: "Es esmu durvis." Tas ir nedaudz sarežģīti, jo abi attēli ir sajaukti. No vienas puses, Viņš saka, ka Viņš

ir ganāmpulka gans, un, no otras puses, Viņš ir aitu aploka durvis. Tātad, lai padarītu to nedaudz vieglāku, šodien mēs nodarbosimies tikai ar durvju tēlu, nevis ar ganu.

Jēzus šeit saka, ka Viņš ir durvis uz pestīšanu, uz glābšanos. Tas ir svarīgs Jēzus apliecinājums un mūsu kristīgās ticības pamats. Ir tikai viens veids, kā kļūt svētītam, tas ir, ieiet Dieva valstībā un iegūt mūžīgu sadraudzību ar Dievu: ticība Jēzum Kristum. Jums ir jātic, ka Viņš ir Dieva Dēls, kurš nāca uz zemes. Jums ir jātic Viņa upurim un tam, ka jūs nevarat tikt izglābti bez Viņa upura. Jums ir jātic Viņa mācībai, evaņģēlijam. Tas ir, nepietiek pateikt: "Tā ir patiesība." Jums ir jādzīvo sava dzīve ar evaņģēliju un jātic, ka tas Kungs atgriezīsies, lai aizvestu mūs pie sevis. Bez Viņa cilvēks nevar ieiet Dieva valstībā. Tikai tiem, kas tic un seko Jēzum Kristum, var būt sadraudzība ar Dievu. Jēzus ir durvis – citu durvju nav.

Tad Viņš saka, ka tas, kurš Viņam tic, ies iekšā un ārā. Šis attēls apraksta kristiešu brīvību. Caur ticību Jēzum Kristum un caur Svēto Kristību ar ūdeni, un Svēto apzīmogošanu ticīgais tiek atbrīvots no grēka valdīšanas. Caur Jēzu Kristu viņš ir ieguvis brīvību. Un tā nav teorija. Tas mums ir ļoti

svarīgi un nozīmīgi, jo Jēzus ticīgajam saka: "Es esmu atvēris durvis, kuras neviens nevar aizvērt." (Atkl.gr.3:8) Tie, kas ir kristīti ar ūdeni un Garu, var ieiet Dieva valstībā, un neviens nevar mūs apturēt. Neviens cilvēks, neviena vara, neviens gars nevar aizvērt šīs durvis. Tas pat nozīmē, ka mūsu pestīšana ir atkarīga tikai no mums. Tiem, kas ir kristīti, ir brīvība Kristū un iespēja ieiet Dieva valstībā. Un tas viss ir atkarīgs no mums. Tas ir atkarīgs no mums, kā mēs lemjam. Tāpēc mēs nevaram teikt: "Mēs esam ļaunuma upuri. Viņš bija tik agresīvs, ka mums neizdevās palikt uzticīgiem." Nē, neviens nevar aizvērt durvis. Ja mēs to izdarījām, tad mēs paši nolēmām neiet pa šīm durvīm. Šī ir viena no svarīgākajām Evaņģēlija vietām. Ja tu esi sekojis Jēzum Kristus acinājumam un esi

kristīts, tu esi brīvs un vari tikt izglābts – ja tu to vēlies. Tas ir atkarīgs tikai no jums. Ir tik mierinoši zināt, ka tik ilgi, kamēr mēs vēlamies palikt uzticīgi, Dievs mums palīdzēs. Tā ir ticīgo brīvība. Un tad Jēzus saka: "Ja kāds ieiet caur Mani... viņš ies iekšā un ārā un atradīs ganības." Tāpēc jums ir jāiet pa durvīm, caur Jēzu Kristu, lai atrastu ēdienu. Un es domāju, ka Japānā tas ir tāpat kā visur citur pasaulē. Ir daudz teoriju un mācību. Tās visas konkurē ar Evaņģēliju. Taču Jaunapustuliskās baznīcas pirmapustuļa uzdevums

Jēzus paver mums iespēju ieiet Dieva valstībā.

nav apstiprināt šīs mācības vai teikt: "Tas ir labi, tas ir slikti." Ir daudz teoriju par to, kā kļūt bagātam un laimīgam dzīvē, kā kļūt gudram un veiksmīgam. Un es esmu diezgan pārliecināts, ka, ja mēs runātu par šo tēmu, mēs nekad nenonāktu pie kopsaucēja. Katram ir savs priekšstats par to, kā būt laimīgam dzīvē. No kā sastāv bagātība? Dažiem tā ir nauda, citiem tā ir laime ģimenē. Un vēl citiem tas ir kaut kas pilnīgi cits. Izlemt to noteikti nav Jēzus vai baznīcas uzdevums. Taču, kad runa ir par mūsu pestīšanu, vienīgais ceļš uz Dieva valstību ir caur Jēzus Kristus durvīm. Tas nozīmē — sekot Viņa evaņģēlijam. Tātad, kad runa ir par mūsu personīgo dzīvi, mēs varam darīt visu, ko vēlamies. Taču, ja mēs vēlamies ieiet Dieva valstībā, ir tikai viens veids, kā iegūt mums nepieciešamo ēdienu, un tas ir Jēzus Kristus evaņģēlijs. Tie, kas tic, ienāks un izies pa Jēzus Kristus durvīm un atradīs glābšanai nepieciešamo ēdienu. Šīs durvis paver mums iespēju ieiet Dieva valstībā. Neskatoties uz visiem mūsu centieniem, mums neizdodas kļūt cienīgiem ar mūsu pašu centieniem.

Lūdzu, ejiet pa lūgšanas durvīm.

Lai ieietu Dieva valstībā, cilvēkam ir jākļūst līdzīgam Jēzum Kristus. Viņš ir pirmais, kurš ieiet Dieva valstībā kā cilvēks. Bet mēs to nevaram izdarīt vieni paši. Mēs esam

nabaga grēcinieki un nevaram būt tik pilnīgi kā Jēzus Kristus. Tāpēc mēs visu savu cerību liekam uz Viņa žēlastību, ko Viņš mums dos atgriežoties. Tāpēc mums uzreiz ir pareizā attieksme. Tātad vienīgais veids, kā ieiet Viņa valstībā, ir, lai

Jēzus dotu savu žēlastību mums, kas esam pie Viņa labās rokas (Mt.ev.25:34). Mēs to nevaram izdarīt bez Viņa labvēlības. Jo Viņš ir durvis. Varbūt viena pēdējā doma par pestīšanas tēmu. Viņš ir durvis, Viņš būs tiesnesis. Pēc atgriešanās Viņš izlems, kurš ieies Dieva valstībā, kam Viņš dāvās žēlastību to darīt. Viņš ņems vērā mūsu lēmumu, mūsu vēlmi un mūsu apņēmību. Viņš nepievērsīs uzmanību mūsu grēkiem, bet gan mūsu vainai. Viņš raudzīsies uz mūsu mīlestību un ticību. Un Viņš būs vienīgais, kurš izlems, vai Viņš mūs pieņem vai - nē. Vienalga, ko cilvēki par tevi saka. Vienalga, ko domā vairākums. Mums ir vienalga. Svarīgi ir tas, ko Jēzus domā par mums un ko Viņš mums saka. Viss

pārējais nav svarīgs. Nav pat svarīgi, ko tavs apustulis domā par tevi. Jo pat garīdznieki ir tikai cilvēki. Viņiem ir savas idejas, sava kultūras izcelsme. Svarīgs ir Jēzus Kristus. Viņš ir tiesnesis. Neuztraucieties, Viņš nejaūtās pirmapustulim, kurš būtu jāpieņem vai ne. Dažiem tas ir mierinoši. Viņš raugās uz mūsu mīlestību, mūsu sirsnību un mūsu vēlmi pēc pestīšanas. Viņš ir durvis uz pestīšanu, neviens cits. Lai mēs tiktu izglābti, mums ir jāiet pa Jēzus Kristus durvīm. Mums ir jātic Viņam. Bet mēs esam brīvi. Mums katru reizi ir no jauna jāizlemj, vai mēs ejam pa šīm durvīm. Nekas un neviens nevar mūs atturēt no ieešanas Dieva valstībā. Lēmums ir atkarīgs no mums. Vienīgais veids,

kā mēs varam iegūt ēdienu, kas mums nepieciešama, lai ieietu Dieva valstībā, ir caur Kristus mācību, ko Viņš mums dod caur apustulātu un Svēto Vakarēdienu. Jo Jēzus teica: "Kas ēd manu miesu un dzer manas asinis, tam ir mūžīgā dzīvība." Lai mēs tiktu izglābti, mums ir jāiziet cauri šīm durvīm: evaņģēlija pasludināšanai un Svētā Vakarēdiena svinēšanai. Neuztraucieties, mēs liekam savu cerību uz žēlastību, ko Viņš mums dos atgriežoties. Un mums nerūp citu viedoklis. Svarīgs ir Jēzus Kristus viedoklis.

Tātad tas ir aspekts: Jēzus ir durvis uz pestīšanu. Es gribētu minēt vēl vienu aspektu. Jēzum ir jābūt durvīm

Aprīņa apustulis Edijs Isnugroho
(Dienvidaustrumāzija) runāja par
lēmumu Dieva dēļ.

arī mūsu ikdienas dzīvē. Ziniet, dažreiz ir situācijas, kas šķiet bezcerīgas. Jūs esat grūtā situācijā, un tas izskatās kā strupceļš. Un jūs nezināt, kā no tā izkļūt. Izmantosim Jēzu arī kā durvis šeit. Ko tas konkrēti nozīmē? Kad mēs atrodamies pārbaudījumos vai sarežģītās situācijās, mums jāapzinās, ka galīgais un patiesais risinājums ir Kristus atgriešanās. Dievs vēlas mūs padarīt svētītus. Viņš vēlas mūs atbrīvot no visām ciešanām, no visām grūtībām un uzņemt mūs savā valstībā.

Tas ir normāli, ka mēs lūdzam Viņa palīdzību, kad rodas grūtības. Bet paskatīsimies tuvāk uz Jēzu kā uz durvīm uz pestīšanu. Pirmkārt, Viņa palīdzība ir nodrošināt, lai mēs varētu ieiet Dieva valstībā, neskatoties uz šīm ciešanām. Tā ir Viņa palīdzība. Kad mēs esam slimi vai mūsu vīrs, vai mūsu sieva, vai mūsu bērni ir slimi, ir normāli, ja mēs sakām: "Kungs, lūdzu, palidzi." Un ir cerība. Dažreiz Dievs atbild uz šādām lūgšanām, un dažreiz Viņš to nedara. Un, godīgi sakot, man nav ne jausmas, kāpēc Viņš atbild uz lūgšanu vienā gadījumā, nevis citā. Bet es jums saku no savas pieredzes, ka katru reizi, kad Viņš sniedz palīdzību,

dvēselēm ir jāpaliek uzticīgām, neskatoties uz šiem pārbaudījumiem un grūtībām. Mēs vēlamies to apzināties. Tātad Dieva palīdzība, pirmkārt un galvenokārt, ir palīdzēt mums palikt uzticīgiem. Kad Jēzus bija uz zemes, Viņš pats atradās situācijās, no kurām nebija izejas. Un tas ir pārsteidzoši, ka Viņš katru reizi, tā sakot, izmantoja vienas un tās pašas durvis. Viņš atkāpās un lūdza savu Tēvu. Un šī pastaiga pa lūgšanas durvīm Viņam palīdzēja katru reizi. Pateicoties tam, ka Viņš lūdza, Viņš saņēma palīdzību, mierinājumu un gudrību, kas Viņam bija nepieciešama, lai turpinātu darbu. Brāļi un māsas, kad mēs atrodamies grūtā situācijā, kad šķiet, ka nav risinājuma, nav izejas, lūdzu, ejiet pa lūgšanas durvīm. Vienmēr ir vērts iet pa šīm durvīm. Lūgšana vienmēr palīdz. Iesim arī pa Jēzus Kristus durvīm, lai atrisinātu savas problēmas. Mēs vēlamies palikt uzticīgi un turēt Viņa baušļus. Es zinu, ka es to sludinu gandrīz katru svētdienu. Un es nekad nenogurstu to atkārtot. Mūsdienu pasaule mums piedāvā tik daudz durvju, pa kurām mēs varam iet, lai atstātu grūtības aiz muguras. Un no cilvēciskā viedokļa šīs durvis ir risinājums. Tie ir risinājumi, kas atrisina mūsu zemes lietas un problēmas. Taču, to darot, mēs pakļaujam riskam savu glābšanu. Mēs nevēlamies iet pa durvīm, kas nozīmē, ka mēs vairs neturam Dieva baušļus. Neatkarīgi no tā, kādā situācijā mēs atrodamies, vienmēr turēsim baušļus. Tās ir mazas durvis un grūts ceļš. Taču mūsu pestīšana ir prioritāte. Tā kā mēs gribam būt drošībā, mēs neejam pa citām durvīm. Mums ir jāapzinās, ka tas ļoti ātri var kļūt ļoti konkrēts: nedaudz melot, un tad viss kļūst daudz ērtāk. Ejam pa Dieva baušļu durvīm. Krustā sišana Jēzum noteikti bija strupceļš. Viņš nevarēja saprast Tēva gribu. Un Viņam bija tikai vienas durvis, kas palika atvērtas: Viņš uzticējās savam Tēvam. Es to saku saviem vārdiem: "Mans Dievs, es Tevi nesaprotu. Kāpēc tu mani pamesti? Bet es tev uzticos. Es nododu sevi tev un pieņemu tavu gribu." Brāļi un māsas, daudzās situācijās tas ir vienīgais veids, kā mums izkļūt no strupceļa. Vienkārši pieņemiet, ka mēs nevaram saprast Dieva rīcību. Un vienīgais veids, kā mēs varam turpināt, ir uzticēties Dievam, nesaprotot Viņu, neuzdodot nekādus jautājumus. Arī es to esmu piedzīvojis, tāpēc zinu, ka nav viegli iziet pa šīm durvīm. Bet tas noteikti ir labākais veids, kā izkļūt no sarežģītas situācijas.

Ir vēl vienas durvis: žēlsirdības durvis. Jēzus bieži gāja pa šīm durvīm. Atcerieties mācekļus, kuri Viņu pameta. Jēzus gāja pa piedošanas durvīm. Tas bija problēmas risinājums. Arī mēs gribam iziet pa piedošanas durvīm. Kad mēs

Pirmapustulis Žans Luka Šneiders garīdznieku vidū.

kādam piedodam, mēs varam būt pārliecināti, ka esam pieņēmuši pareizo lēmumu. Jūs nekad nevarat kļūdīties ar piedošanu. Ejiet pa šīm žēlsirdības durvīm un dariet labu tā vietā, lai atmaksātu ļaunumu ar ļaunu. Daudziem cilvēkiem ir normāli atriebties, kad kāds viņus aizvairo vai sāpina. Atriebība ir vieglākais ceļš. Ejam pa otrām durvīm — tās ir mazākas, bet labākas — un atmaksājam ļaunumu ar labu. Šīs durvis ved uz Dieva valstību un ved ārā no sarežģītām situācijām.

Jēzus durvis ir žēlsirdības durvis. Pat savas dzīves beigās Viņš gāja pa šīm durvīm. Viņš gribēja atgriezties pie Tēva. Bet Viņš negribēja iet viens. Viņš nav aizmirsis ne mūs, ne mūsu kaimiņus. Viņš pat rūpējās par noziedznieku, kurš karājās kopā ar Viņu pie krusta. Viņš rūpējās par savu ģimeni, par Mariju, par Jāni. Un Viņš lūdza par tiem, kas Viņu bija situši krustā. Un Viņš nomira par mums. Viņš negribēja viens pats iet pa pestīšanas durvīm. Viņš gribēja, lai mēs ejam Viņam līdzi. Ejam arī šo ceļu, pa šīm durvīm. Mēs nevēlamies pieprasīt Dieva palīdzību tikai sev. Nebūsim savtīgi, bet, lai kas arī notiktu mūsu dzīvē, vienmēr rūpēsimies par savu tuvāko. Mums jāapzinās, ka

mēs nevēlamies tikt pestīti vieni paši. Mēs vēlamies, lai citi tiktu svētīti kopā ar mums. Jēzus mūs izglāba, un tāpēc arī mēs gribam iet caur šīm durvīm. Un katru reizi, kad mēs ejam pa šīm durvīm, mēs tiekam svētīti.

GALVENĀS DOMAS

Jēzus Kristus ir durvis uz mūsu pestīšanu. Viņš atbrīvo mūs no ļauna, baro mūs un dod mums žēlastību. Šajā pārbaudījumā mēs sekojam Jēzus piemēram.

Atpustuļa Otena dievkalpojums Rīgas draudzē

Attēls: Latvijas Jaunapustuliskā baznīca

Apustulis Otens pie altāra, tulko aprīnča evaņģēlists Antons Konošonoks

24.martā, svētdienā, Rīgas dievnamā notika apustuļa Otena dievkalpojums, kurā viņš kalpoja Rīgas un Siguldas draudžu brāļiem un māsām ar vārdu no Lūkas evaņģēlija 19, 38-40: „Slavēts, kas nāk, mūsu ķēniņš, tā Kunga vārdā! Debesis nu ir miers, un slava augstībā. Tad kādi no farizejiem, kas bija starp ļaudīm, viņam sacīja: Mācītāj, apsauc savus mācekļus! Bet viņš atbildēja: „Es jums saku, ja šie klusēs, tad akmeņi brēks.”

Tika nolasīts Bībeles lasījums no Lūkas 19, 28-40. Šajā dievkalpojumā apustulis sākumā runāja par mācekļiem, kas slavēja Kungu. Kāpēc viņi to darīja? Tāpēc, ka tie slavēja Dievu par visiem darbiem, kurus tie piedzīvoja. Īsi pirms tam Jēzus uzmodināja Lācaru no miroņiem. Mācekļi bija sajūsmā par šo notikumu. Viņi atcerējās par pārējām lietām, kas iepriekš notika, kad Jēzus pabaroja četrus un pēc tam piecus tūkstošus no dažām maizēm un

zivīm (Mateja 14, 15 un tālāk), kas bija mācekļiem līdzī, kad Jēzus nomierināja vētru jūrā (Mateja 8, 24.25), daudzu slimo dziedināšanu (Lūkas 6, 19), un neaizmirsīsim, ka trīs no mācekļiem piedzīvoja Jēzus apskaidrību (Mateja 17, 1). Līdz ar to Pēteris un pārējie mācekļi nāca pie atziņas: Viņš ir Kristus, dzīvā Dieva Dēls! Arī farizeji saprata, ko teica mācekļi, taču tie nevēlējās, lai šī patiesība nonāktu līdz visai tautai. Jo farizeji ievēroja un sludināja: lai nonāktu pie Dieva, ir jātur Mozus baušļi.

Attēls: Latvijas Jaunapustuliskā baznīca

Uzruna pirms svētās darbības

MESIJA UN VIŅA MIERA VALSTĪBA

JESAJAS 11

Nedaudz vairāk nekā 700 gadus pirms Jēzus dzimšanas praviētis dzīvo Jeruzālemē. Viņa vārds ir Jesaja. Dievs paziņo par Mesijas atnākšanu caur viņu. Jesaja arī apraksta, kā būs, kad šis miera Ķēniņš nodibinās savu valstību:

Tur iznāks asns no Isaja celma (Dāvida tēvs), un zars no tā saknes nesīs augļus. Pār viņu gulsies tā Kunga Gars: gudrības un sapratnes Gars, padoma un spēka Gars, zināšanu Gars un tā Kunga bijības Gars.

Un viņš priecāsies par tā Kunga bijību. Viņš netiesās pēc tā, ko redz viņa acis, un viņš netiesās pēc tā, ko dzird viņa ausis. Bet viņš tiesās nabagus ar taisnību un nesīs taisnību nabagiem zemē. Ar mutes zizli Viņš sitīs varmācīgos, un ar lūpu dvašu Viņš nokaus ļaunos.

Taisnība būs Viņa gurnu josta,
un uzticība Viņa lielu aptinamā
aukla. Tad vilks mājos pie
jēra, un pantera apgulsies pie
kazlēna. Mazs zēns ganīs teļus
un jaunas lauvas, un trekni lopi
būs kopā.

Govis un lāči ganīsies kopā, un
viņu bērni gulēs kopā. Lauvas
ēdīs salmus kā vērsis. Zīdāinis
spēlēsies pie odzes alas, un
mazulis izstieps roku pēc odzes
spīdošām acīm.

Neviens ļaunu nedarīs. Dieva
svētajā kalnā vairs nav grēka.
Zeme būs pilna ar atziņu par

to Kungu kā jūras dziļumi. Tajā
laikā notiks, ka Isaja saknes asns
stāvēs kā zīme tautām. Tautas
Viņu lūgs, un vieta, kur Viņš dzīvo,
būs pilna godības.

CIEMOS PIE LOVREANA ABU ROADĀ (INDIJA)

Mani sauc Lovreāns, bet visi mani sauc par Ruči. Man ir 13 gadu, un es dzīvoju Abu Roadā, mazā pilsētiņā Radžastānas štatā Indijā.

Indija ir viena no lielākajām valstīm pasaulē, un tajā dzīvo 1,4 miljardi cilvēku. Lielākā daļa indiešu dzīvo laukos. No 100 indiešiem 67 dzīvo laukos un 33 pilsētā – tāpat kā mana ģimene.

Mana tēva vārds ir Bhaskars, viņš kalpo kā gans mūsu draudzē. Mana māte Agneša ir skolotāja un ļoti stingri uzrauga mūsu mājasdarbus. Viņa ir arī mūsu svētdienas skolas skolotāja. Mēs - tas esam mans vecākais brālis Ričards Pauls un es. Viņam patīk spēlēt kriketu, kas ir bumbas spēle. Man nepatīk krikets, bet man ļoti patīk mans brālis.

Mūsu draudze ir viena no vecākajām Jaunapustuliskajām baznīcām Indijā. Tieši šeit tika apzīmogoti pirmie ticīgie Indijā. Man vislabākais draudzē ir svētdienas skola, kur mēs mācāmies par Dievu. Mēs esam astoņi bērni un divi skolotāji.

Es eju uz privātskolu, kas ir ļoti tuvu mūsu mājām. Es draudzējos ar daudziem bērniem, bet tikai daži ir patiešām labi draugi. Man patīk skrituļslidošana, nesēn skolā skrituļslidošanas sacensībās ierindojos otrajā vietā.

Lielākā daļa indiešu ēd maz vai vispār neēd gaļu. Indijas ēdieni tiek papildināti ar daudzām garšvielām, dažreiz tie ir ļoti pikanti. Mēs pie tā esam pieraduši, un mums tas patīk. Es mīlu dārzeņus, īpaši okru.

Mans tēvs strādā rūpnīcā, bet viņam ir brīvas sestdienas. Es tās vienmēr gaidu ar nepacietību, jo tieši tad mēs dodamies ekskursijās. Man vislabāk patīk Shantikunj parks, jo tas ir ļoti liels un zaļš un tur ir daudz iespēju spēlēties.

Attēls: rudal30/stock.adobe

| Patiesai ticībai ir nākotne

„Bet, kad nāks Cilvēka Dēls, vai Viņš atradīs ticību uz Zemes?“ (Lūkas 18:8)
Protams, Jēzus nebaidījās, ka nebūs neviena, kas Viņam ticētu, kad Viņš atgriezīsies. Viņš pilnībā paļāvās uz Dievu un zināja, ka nākotne būs saskaņā ar pestīšanas ieceri. Ar šo jautājumu Jēzus vienkārši vēlējās uzsvērt, cik lielu nozīmi Viņš piešķirs ticībai, kad atgriezīsies. Lai tiktu ļauts ieiet debesu valstībā kā pirmdzimtajam, nepietiks ar to, ka cilvēks piedzims no jauna no ūdens un Gara, bet viņam ir jābūt piepildītam ar patiesu ticību!

Ticība vārdam

Lai mēs tiktu izglābti, mums ir jātic Jēzum Kristum; Dieva Dēls nāca uz zemi, lai atnestu mums mūžīgo dzīvi. Ticība Kristum ietver ticību mūsu augšāmcelšanai, mūžīgajai sadraudzībai ar Dievu un jaunajai radībai. Bez eshatoloģiskās dimensijas kristīgā ticība zaudē iemeslu pastāvēt. Diemžēl kristiešu vidū eshatoloģiskā cerība dažreiz ir atkāpusies otrajā plānā. Dažiem Jēzus Kristus vispirms ir cilvēks, kurš var atrisināt viņu problēmas. Citiem Viņš ir ētisks standarts, un Viņa mācība, cita starpā, ir ceļvedis, kā darīt labu.

Ticību Dievam veido ticība Viņa vārdam. Ādams un Ieva krita grēkā, jo neticēja Dieva vārdam. Ābrahāms tika svētīts, jo viņš ticēja nemeklēdam. Tā kā viņi nespēja noticēt bez skatīšanās, Caharijam, Jāņa Kristītāja tēvam, to pārmeta eņģelis, bet Tomam - Jēzus. Ticība nozīmē arī stingru turēšanos pie dievišķās patiesības, nespējot to racionāli aptvert. Dievs neprasa, lai mēs atteiktos no visām cilvēciskajām zināšanām. Taču Viņš piedāvā mums iet ticības ceļu, lai piekļūtu patiesībām, kas izsmēļ cilvēka iztēli.

Ticība otrajai atnākšanai

Protams, lai Kristus mūs pieņemtu pēc Viņa atgriešanās, mums ir jātic Viņa atgriešanās brīdim! Diemžēl šis uzskats nav kopīgs visiem. Ievērojama daļa kristietības vairs neizprot Kristus atnākšanu kā reālu notikumu, kā dievišķu iejaukšanos vēsturē, bet tikai kā garīgu procesu, kas notiek katrā ticīgajā. Šī uzskata piekritējiem ideja, ka cilvēki, kas dzīvo uz zemes, pēkšņi tiek pacelti debesīs, ir utopiska. Mēs stingri iebilstam pret šo viedokli. Jēzus Kristus augšāmcelšanās un Viņa uzkāpšana debesīs var paveikt arī mirušo augšāmcelšanos, dzīvo pārveidošanu un viņu paņemšanu pie tā Kunga!

Lai tā būtu patiesa, ticībai uz Kristus atgriešanos ir jābalstās tikai uz Viņa vārdu, nevis uz zīmēm. Vecās Derības pravieši ļoti detalizēti paredzēja Glābēja dzimšanu un kalpošanu. Tomēr šo pravietojumu papildījums neradīja ticību jūdu vidū. No otras puses, tie, kas ticēja Jēzus vārdam, pēc tam saprata, ka viss, ko pravieši bija pareģojuši, ir noticis. Bībele sniedz vairākas norādes par tā Kunga atnākšanu.

Tomēr būtu mulķīgi mēģināt noteikt, kad notiks Kristus atgriešanās, pamatojoties uz šīm prognozēm, vai pat aprakstīt, kā tā notiks. Šodien ir svarīgi ticēt šim solījumam. Kad Viņš parādīsies, pirmie varēs teikt: "Patiesi, viss ir noticis tieši tā, kā Dievs mums ir teicis."

Ticība pārbaudīta

Apņēmies mūs šķirt no Dieva, ļaunais cenšas iznīcināt mūsu uzticību Dieva vārdam. Tāpēc viņš arī devās kārdināt Ādamu un Ievu paradīzē un Jēzu tuksnesī. Tādā pašā veidā viņš uzbrūk mums, it īpaši, ja mums ir nepatīkšanas, lai liktu mums šaubīties par Dieva vārdu. Dievs pieļauj šādus

kārdinājumus, jo tie var veicināt mūsu pestīšanu. Dievs ir vizziņošs — Viņam nav jāpārbauda mūs, lai mēs zinātu mūsu ticību vai izvēlētos tos, kuri tiks izglābti. Dieva atļautie pārbaudījumi ir paredzēti, lai mēs varētu izmērīt savas ticības stingrību pret sevi, apzināties savus ierobežojumus un veikt nepieciešamās korekcijas.

Šo procesu var atrast visā pestīšanas vēsturē. Vecajā Derībā Dievs kārdināja Izraēla tautu tuksnesī (5. Mozus 8:2–5), lai stiprinātu viņu ticību vārdam, ko viņi bija saņēmuši. Viņš lika tai ciest badu, lai mācītu to, ka cilvēks nedzīvo tikai no maizes vien, bet no Dieva vārda. Viņš neļāva dabūt ūdeni, lai iemācītu uzticēties Dieva vārdam. Jaunajā Derībā teikts, ka agrīnie kristieši tika pārbaudīti, lai viņu ticība tiktu stiprināta (1. Pēt.1:6-9). No šī viedokļa mums ir arī jāsaprot grūtības, ar kurām mēs šodien saskaramies. Pāvils saka: “Tas notika ar viņiem par piemēru. Bet tas mums ir rakstīts kā brīdinājums, kam ir pienācis laika gals. Tādēļ ikvienam, kas domā, ka viņš stāv, ir jāraugās, lai tas nekristu.” (1.Kor.10:11, 12) Mūsu pārbaudījumi nevēsta par tā Kunga atgriešanos, tie tikai sagatavo mūs tai. Grūtībām vajadzētu dot mums iespēju novērtēt savu ticību.

Viens no lielākajiem pārbaudījumiem, ko Dievs uzliek cilvēkam, ir pacietība. Ābrahāmam bija jāgaida gadu desmitiem, līdz piepildīsies Dieva apsolījums dot viņam

dēlu. Pagāja gadsimti, pirms Dievs sūtīja Glābēju pie cilvēces, kuru Viņš tiem bija paziņojis. Tas Kungs mums apsolīja drīz atgriezties, un Viņš joprojām nav atnācis. Vai mūsu uzticēšanās solījumam ir nepārtraukta? Patiesa ticība iztur laika postījumus...

Ticība bez pierādījumiem

Tāpat kā Ābrahāms, mēs vēlamies paļauties uz Dieva apsolījumu un Viņa labo gribu – pat pret ārējo izskatu. Mums tika mācīts, ka Svētā Vakarēdiena saņemšana ir nepieciešama mūsu glābšanai. Un tomēr Dievs ir ļāvis to uz ilgu laiku atturēt no mums visiem. Kā šo paradoksu var izskaidrot? Mēs nezinām. Bet vai tas ir iemesls, lai vairs neuzticētos saņemtajai mācībai? Patiesu ticību nesatricina neatbildēti jautājumi. Pateicoties savai absolūtajai paļāvībai uz Dieva vārdu, Jēzus spēja pretoties kārdinātājam tuksnesī. Tādu pašu paļāvību uz savu vārdu Viņš sagaida no savējiem. Viņš nepiekrīt to cilvēku attieksmei, kuri lūdz Viņam zīmes, lai ticētu Viņam (Marka 8:11, 12; Jāņa 4:48). Ir viegli ticēt apustulātam, kad apzīmogoto ticīgo skaits pastāvīgi pieaug. Bet kā ir ar mūsu uzticēšanos apustulātam, kad redzam, ka dažas no mūsu baznīcām tiek apmeklētas arvien mazāk? Patiesai ticībai nav vajadzīgas redzamas zīmes, tā balstās tikai uz Jēzus vārdu. Un Jēzus apsolīja būt kopā ar saviem apustuļiem līdz galam!

Ticība personīgā veidā

Ticība rada īpaši spēcīgas personiskās attiecības starp ticīgo un Kristu. Kristus dzīvo tajos, kas dzīvo ticībā Viņam (Gal.2:20; Efeziešiem 3:17). Mūsu saiknei ar Jēzu ir izšķiroša nozīme mūsu pestīšanā. Mēs novērtējam tikšanos ar citiem brāļiem un māsām, mums patīk aktivitātes, ko mēs darām kopā ar viņiem, mums patīk piedalīties lielos pasākumos, kas tiek organizēti baznīcā. Visas šīs lietas mūs saista ar Baznīcu un citam ar citu. Bet tas, kas mūs glābj, ir mūsu attiecības ar Kristu. Dažreiz Dievs mūs pārbauda, lai mēs varētu noteikt, vai tas ir Kristus, ar kuru mēs esam saistīti. Piemēram, tas var padarīt neiespējamu mums pulcēties, piedalīties aktivitātēs, organizēt lielus pasākumus vai apmeklēt dievkalpojumu. Dažreiz Viņš arī ļauj mums vilties Baznīcas locekļos. Šādos apstākļos

mēs varam pārbaudīt, cik stipras ir personīgās attiecības, kas mūs vieno ar Kristu! Atkal - Dievs mūs nekārdina, lai mūs pazemotu. Viņš vēlas, lai mēs pienācīgi novērtētu savu ticību un spētu atbildēt, pirms nav par vēlu. Pareizā atbilde ir pazemīgi nākt pie Viņa, sakot: „Es ticu; palīdzi manai neticībai!“ (Marka evaņģēlijs 9:24) Dievs vienmēr atbildēs uz šo lūgumu ar labvēlību! Mēs varam arī atpazīt Dieva apstiprinātus pārbaudījumus savās bēdās. Tās arī dod mums iespēju pārbaudīt mūsu ticības stingrību. Pārbaudīsim sevi bez izrotājumiem un pazemīgi lūgšim Dievu stiprināt mūsu ticību. Viņš to izdarīs. Jo, kā rakstīja apustulis Pāvils, „[līdz šim] jūs ir piemeklējis tikai cilvēcisks kārdinājums. Bet Dievs ir uzticīgs, kas jūs nekārdinās pāri saviem spēkiem, bet liks kārdinājumam beigties tā, lai jūs varētu to izturēt.“ (1. Korintiešiem 10:13)

Iespiests

Izdevējs: Žans Luka Šneiders

Überlandstrasse 243, CH-8051 Čīrihe, Šveice

Izdevniecība: Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Neu-Isenburg, Vācija

Izdevējs: Simon Heiniger

Attēls: Frank Schuldt

Hostiju ceptuve (no jauna) atvērta

Tā ir pārvietojusies: gan fiziski - 150 metrus tālāk, gan tehniskajā attīstībā. Hostiju ceptuve Bīlefeldē (Vācija) tagad ir svinīgi atklāta, un kopš tā laika tā ir viena no vairākām baznīcai piederošām maiznīcām, kas darbojas aptuveni 60 valstīs.

„Hostiju paku paņemšana no šī brīža Kammerratsheide 8”: agrāk mašīnas darbojās desmit stundas dienā, četras dienas nedēļā, tagad šī zīmīte karājas logā un norāda uz jauno balto ēku tiešā tuvumā.

Hostiju ražošanas nodrošināšana nākotnes prasībām

Ražotne, kas tiek izmantota kopš 1990. gada, tiek pilnveidota gadu gaitā. „Iepriekšējā ražotne bija nolietota un tehniski novecojusi,” saka “Wafer” maiznīcas vadītājs Mihaels Bloks, skaidrojot jaunās ēkas iemeslu. Baznīca saskārās ar jautājumu: vai viss ir jāatjauno vai jābūvē pilnīgi jauna ēka? Iepriekšējais īpašums tika iznomāts, bet tiešā tuvumā atradās baznīcas ēka, kuras īpašumā tika uzcelta jaunā hostiju ceptuve.

Būvdarbi sākās 2023. gada marta beigās. Papildus ražošanas zālei ar loģistikas zonu bija nepieciešamas arī biroja,

noliktavas un sociālās telpas. Mašīnas un tvertnes varēja uzstādīt jau 2023. gada novembrī. 2024. gada janvārī notika pārcelšanās uz jauno ēku, un sākās testa ražošana. Tas bija tieši laikā. “Mūsu iepriekš saražotais hostiju piedāvājums bija beidzies,” saka Mihaels Bloks.

Arī jaunā hostiju ceptuve ir ilgtspējīga: siltums ēkā nonāk caur siltumsūkņiem un elektrība - caur fotoelementu sistēmu uz jumta. Trīs cilvēku komanda ar nepacietību gaida turpmāko darbu hostiju ceptuvē: “Esmu pārliecināts, ka hostiju ceptuve ir labi aprīkota ar jaunām tehnoloģijām un jaunu ēku, lai nākamajās desmitgadēs droši apgādātu daudzus valstu draudzes ar hostijām,” saka Mihaels Bloks.

Kā milti kļūst par liturģisko elementu

Ūdens, milti un nedaudz lecitīna – tas ir viss, kas nepieciešams mīklai. To maisa 45 minūtes un pēc tam plānās sloksnēs uzklāj uz cepšanas plāksnēm. Pilnībā automatiska

un programmatūras kontrolēta, iegravētā augšējā plāksne nolaižas uz mīklas un nodrošina, ka uz plāksnēm var redzēt labi zināmos burtus A un Ω (alfa un omega). Tad plāksnes nonāk cepeškrāsnī.

Lai novērstu plāksnīšu pārrāvumu, tās tiek samitrinātas, pirms tās tiek perforētas. Tomēr pa vidu katrai atsevišķai hostijai pievieno trīs pilienus sarkanvīna. "Hostiju ražošanā mēs izmantojam istu vīnu," skaidro Mihaels Bloks. "Tas nav īpašs Château vīns, bet gan parasts vīns." Vienīgā svarīgā lieta ir tumšā krāsa, "lai trīs vīna pilieni uz hostijām būtu skaidri redzami". Pārvadāšanas kastītes tiek piepildītas, izmantojot svarus. Kastē ir ap 1650 hostiju, un katrā sūtījumā ir 20 kastes. Sūtījumi sver aptuveni astoņus kilogramus un tiek nosūtīti uz 60 pasaules valstīm.

Hostijas visai pasaulei

"Mums ir vajadzīgas hostijas Svētā Vakarēdiena svinēšanai, tās ir ļoti svarīgs liturģijas materiālais elements," saka apgabala apustulis Rainers Storks, Rietumvācijas apgabala baznīcas vadītājs, kuram pieder hostiju ceptuve. Pirms ražošanas nodošanas ārpakalpojumu sniedzējiem, kuri nevar ievērot specifikācijas, labāk to darīt pašiem. Šī iemesla dēļ Bilefeldē ražo savus produktus kopš 1919. gada.

Galvenais klients ir Kongo Demokrātiskā Republika, kur dzīvo lielākā daļa jaunapustulisko kristiešu. Tomēr ne

visas valstis, kurās ir pārstāvēta Jaunapustuliskā baznīca, var tikt apgādātas no Bilefeldes. Tāpēc pakāpeniski tika izveidots vairāk hostiju ceptuvju Bengaluru (Indija), Lusakā (Zambija), Keiptaunā (Dienvidāfrika) un pat divas Urugvajā.

Bankroti un bojājumi

Baznīcas vadības pārstāvji un amatnieku kompāniju darbinieki to visu un vēl vairāk uzzināja atklāšanas ceremonijā 4. martā, bet apustuļi no Rietumvācijas un viesi - pirmapustuļa dievkalpojumā Mindenā (Vācija) neilgu laiku vēlāk. Viņiem tika parādīta tikko ekspluatācijā nodotā ražotne, un Mihaels Bloks arī ziņoja par problēmām, kas radušās. Piemēram, hostiju plāksnes bija jāpadara biežākas, jo hostijas bija pārāk trauslas, kad tās tika perforētas, vai arī bija jāpielāgo mīklas daudzums. "Mums ir jāpārliecinās, ka hostijas joprojām nonāk pie pasūtītājiem pēc iespējas nebojātas, pat pēc daudziem tūkstošiem kilometru transportā," saka Mihaels Bloks.

Tā bija jauna pieredze aprīnča apustulim Raineram Storkam: "Es jau esmu iesvētījis daudzas baznīcas sava apgabala apustuļa pilnvaru laikā, bet es nekad neesmu iesvētījis hostiju ceptuvi," viņš jokoja savā uzrunā.

Mihaels Bloks, hostiju ražotnes vadītājs

Atklāšanas ceremonijā

Apskats

- 07.07.2024 Kijeva vai Ļvova (Ukraina)
- 14.07.2024 Lubumbaši (Kongo Demokrātiskā Republika)
- 19.07.2024 Erevāna (Armēnija)
- 21.07.2024 Tbilisi (Gruzija)
- 28.07.2024 Memmingene (Vācija)
- 16.08.2024 Mvanza (Tanzānija)
- 18.08.2024 Dāresalāma (Tanzānija)
- 14.09.2024 Kinšasa (Kongo Demokrātiskā Republika)
- 15.09.2024 Kinšasa (Kongo Demokrātiskā Republika)
- 22.09.2024 Ostermundingene (Šveice)
- 27.09.2024 Santakrusa (Bolīvija)
- 29.09.2024 Sanpaulu (Brazīlija)

New Apostolic Church
International

